

КРЕЙГ СТРИЙТ ТВОЕТО ЖЕСТОКО ЛИЦЕ

Превод от английски: Деница Минчева, 2017

chitanka.info

Висшият екзекутор невинаги е Ко-Ко^[1].

Има някои полицаи, застъпват, изкарват си дежурството, приключват и това е. Аз не съм от тях. Когато застъпя моята виртуална компютърна смяна, аз съм изцяло отдаден на работата. Казвам ви, следващият дежурен трябва насила да ме измъкне от конзолата. Аз направо се вманиачавам. Обичам си работата. Ако можех, щяха да работя по две смени наведнъж, толкова много я обичам.

Ето, тази вечер да речем. Регистрирам се и директно влизам в мрежата на конзолата. Екраните на конзолата заемат позиция, докато уличните монитори в моя патрулен сектор се включват. Ето го и него — веднъж като си заема мястото, нищо не съществува за мен, освен моя сектор. Аудиошлемът се спуска върху главата ми, а ръцете ми хлътват в спусъчните ръкохватки на двойката джобни лазери. Мобилните единици започват своя обход.

След няма и минута се започва.

— **Местоположение** — оповестява компютърът. — **Зона 10, монитор 7.**

Аз правя нужните настройки и мобилните единици се съсредоточават в тази точка. Превключвам на широкоъгълна картина. И там, вляво на екрана, виждам мъж. Фокусирам и приближавам. Уголемявам. Принтирам и регистрирам.

Компютърът изчита: **„Раса кавказка, пол мъжки, под влияние на алкохол, уриниране на публично място. Сканиране, видео, 234-56-3456-6, Тейлър, Уилям Пол. Предишни провинения: 1 от тип 432; 5 от тип 433.“**

Леле, шест предишни провинения. Това е лимитът. Въвеждам червен код и изчаквам. Централата отговаря след десет секунди.

„Действай по своя преценка“ — това не е предложение, а заповед.

— Да се унищожи — решавам аз.

Шест провинения го правят рецидивист. Подравнявам мобилната единица, натискам спусъците и мъжът избухва в пламъци. Бързо и

ефективно, без отпадък. Пълно изпепеляване. Почистването е проблем на санитарната служба.

Централата е все още на линия. Аз им подавам доклада си: „Решението да се унищожи е изпълнено.“

„Добра работа“ отвърщат ми те и прекратяват връзката. Аз въвеждам съответния файл и слагам код за унищожен индивид. Прикачвам и код 314 към файла, което автоматично уведомява санитарната служба за екзекуцията. Чиста работа. Кара човек да се чувства истински полезен.

Монитор 13 ми показва празна стена. Нещо не е наред с него. Преглеждам конзолата и виждам, че предният дежурен е извадил аудиокабела за сектор 13. Неопитен глупак. Сигурно е използвал щифта да си чопли ноктите. Какви ли не работят тук.

Включвам кабела и ми става ясно, защо мониторът показва стената. В ъгъла виждам номер на нечие жилище. Мониторът подава аудиосигнал от семейна разпра във вътрешността на къщата. Чува се изстрел. Най-важното в нашата работа е инстинктът. Преди още да съм закачил кабела, вече съм наредил на мястото да се яви разоръжаваща единица. Чува се още един изстрел и аудиосигналят ми избухва. Чува се взривът от лазера, който разбива металната врата. Превключвам на видеовръзка. Виждам мъж и жена. Жената е мъртва. Мъжът държи пистолет. Убийство, незаконно притежаване на огнестрелно оръжие.

Този път нямам нужда от указания. Незабавна екзекуция. Случаят е регистриран и потвърден от Централата. Когато ги хванем на местопрестъплението, ситуацията е съвсем рутинна. Дребните престъпници са тези, които ни създават ядове. Тях невинаги можем да ги изпепелим на място. Едрите риби са най-лесни — незабавна екзекуция без даже да им търсиш досието. Така е най-добре. Полицаяте не би трябвало да си усложняват живота с твърде много бумащина. Това е работа за компютрите.

Компютрите са същинска сбъдната мечта за полицията. Един виртуален полицай като мен може да патрулира в сто градски сгради в продължение на осемчасовото си дежурство. Като си помислиш само какво разхищение е било, когато са го правили по стария начин. И всички онези вратички в закона, които са позволявали на престъпниците да се измъкнат. С всичко това е свършено. Когато заловим престъпник на местопрестъплението, видеозаписът служи

вместо съдебен процес. А виртуалните полицаи сме едновременно и съдии. Никой от нас не дундурка престъпниците. Получават си заслуженото набързо.

— **Местоположение** — отново съобщава компютърът.

Превключвам на монитор 6. Виждам жена, чернокожа. Минава покрай монитора. Излиза от полезрението. Аз въвеждам провинението ѝ — нарушаване на вечерния час, и подавам команда: „Последвай и задръж.“

Мобилната единица тръгва след жената, като я държи в обхвата на скенерите си. Записът започва. Аз отварям канал за аудиовръзка.

— Стой на място — гласът ми звучи внушително през високоговорителите на мобилната единица. Обикновено не се налага да повтарям. Не и този път. Тя продължава да върви. Мобилната единица превключва на режим Спешен случай и на моята конзола светват светлинни сигнали. Получавам запитване от Сектор 7 „Съдействие?“, но не отговарям веднага. Повтарям предупреждението към жената.

— Стой на място. Тук мобилна единица 6. Заповядвам ви да спрете. Ако не спрете, това ще се счита за съпротива при арест.

Тя трябва да има железни нерви. Даже не поглежда зад себе си и дори ускорява крачка. Монитор 7 светва, когато мобилна единица 7 се придвижва да пресече пътя на жената.

— Стой на място! Говори виртуален полицай Стивънс. Спрете. Това е директна заповед!

Какво ѝ става на тази? Сякаш си проси изпепеляването. Този път направо ѝ крясвам: „Спри!“ Но тя продължава да върви.

— Тъпа курва! — проклинам аз на глас, забравил, че аудиовръзката все още е активна.

Всичко свършва за секунди. Пълно изпепеляване. Обзема ме паника. Попълвам информацията. Ама че гаф! Заради моето проклятие я изгориха по обвинение в проституция. Въвеждам запитване. Гложди ме съмнение. Дали пък жената не е била глуха?

Компютърът връща информация: „**Раса негроидна, пол женски, 234-84-3722-4, Уилис, Мери Лин, директор, Лига на полицейската общност, недъг глухота. Няма арести. Няма провинения.**“

Само това ми липсваше. Какво да правя сега? За момент задържам архивирането на записа, но това е само временно решение.

Това няма да ми се размине как да е. Ще трябва да си поблъскам главата. По дяволите, няма мърдане. Ще ме накажат с лишаване от поне едноседмична заплата.

Да става каквото ще става. Трябва да си продължа работата. Въвеждам, запазвам, забравям за случая. Ще се старая следващите случаи да са чисто изпълнени. Такива неща се случват. Не мога да позволя това да ми вгорчава работния процес. Аз си обичам работата!

Чувам сигнала за почивката. Превключвам конзолата на автоматичен контрол и се отпускам с цигара и тубичка кофеинова дъвка. Превключвам на образователния модул и се подготвям да усвоя нещо ново. Екранът светва. Въвеждам произволен номер. Най-добрата почивка за мен е заучаването на полицейската процедура. Както все повтарям, обичам си работата.

Образователният модул извежда програма за лицевите характеристики на престъпниците. Серия снимки от арести на бандити и убийци. Интересно. Бележка под линия предлага да се прегледат статистически изводи от проучване на лицеви характеристики. Проследявам връзката. На екрана се появява лице. Записът оповестява, че това е типът лице, което най-често се среща сред умопомрачените убийци.

Проучвам лицето. Буквеният код, с който е обозначено, не принадлежи към криминалните кодове. Горкият нещастник. Просто редови гражданин, който по случайност е идеалният пример за лице на престъпник. Не бих искал да съм на негово място. При това ми изглежда доста познат. Дали пък не съм ходил с него на училище. Любопитството ми нараства.

Идентификационните снимки почти никога не си приличат с истинското лице, това всеки го знае. Ей така, от любопитство, въвеждам неговия код и изисквам пълното му досие. Интересно ми е с какво се занимава човекът с идеалното лице на престъпник. Вместо гражданско досие, получавам полицейска идентификация.

Компютърът подава: **„Обработка... Ограничен достъп... Обществен служител... Изчакване... Изчакване...“**

Напушва ме смях. Ама разбира се. С идеалната престъпна мутра къде другаде може да е работи, освен на държавна служба? Компютърът се свързва с Централата за разрешение за извършване на

проверката. Централата се свързва с мен и аз трябва да се идентифицирам.

— Виртуален полицаи 345–45 Стивънс, сертификат за сигурност, код 298–76.

Централата прекъсва връзката.

Компютърът включва монитор 4 и пуска автоматична аудиовръзка. Аз изчакам. Екранът светва. Така, я да видим кой има идеалното лице на престъпник?

„Виртуален полицаи 345–45 Стивънс, Роджър Дейвис“ оповестява компютърът.

[1] Герой от хумористичната оперета с японска тематика „Микадо“ на авторите Гилбърт и Съливан — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.